

Salen var der fra den Side, som stillede det positive Forslag, der kom frem, slet ikke Tale om Jacobsen, og hvorfor var der ikke det? Ganste simpelt af to Grunde, nemlig for det Første, fordi vi ikke ønskede at drage denne Forfatters Personlighed frem saaledes, at det kunde blive en Krænkelte for ham, og for det Andet, fordi vi ikke ønskede — og dette var for os Hovedsagen — at slippe ikke denne Forfatters Personlighed, men hele den Retning og Rigsdagens Stilling til den Retning, som der var Tale om. Altsaa det, der var Tale om, var, hvorledes Rigsdagen skulde stille sig til hele den æsthetiske Retning, som dengang traadte frem, og det blev da gjort gjældende — og det var særlig mig, der gjorde det gjældende — at det var Rigsdagens Pligt at undlade at tage Parti, og navnlig fordi man ved, under de daværende Forhold, at bedømme en enkelt Forfatter vilde paatage sig et vist moralisk Medansvar, hvis Rækkvidde man dog ikke kunde se. Under denne Debat blev ganste vist Jacobsens Navn kastet med ind i den, men jeg reserverede mig udtrykkelig, hvad det ærede Medlem kan finde i Rigsdagstidenden, at komme ind paa nogenjomhelst Debat om denne Mand's Person, netop for ikke at krænke ham, og fordi det ikke var Hovedsagen. Naar den ærede Medlem nu siger, at Jacobsen vistnok ikke bryder sig om det Tillidsvotum, som særlig fra min Side er givet ham, navnlig idag, er det heller ikke det, det her er om at gjøre; det ærede Medlem lever vistnok for eksklusivt i en lille æsthetisk Kred's og mener, at vi Alle sætte overordentlig megen Pris paa denne Kred's Dom, eller at hele Verden dreier sig om den Æstetik's Betydning, som han ifølge sin specielle Besjæftigelse er optagen af; vi ere ikke saa optagne af den, den spiller ikke en saa overvældende Rolle. Jeg vil sige rent ud, det er mig komplet ligegyldigt, om en eller anden Forfatter sætter Pris paa et Tillidsvotum eller ikke, thi det er slet ikke disse Forfattere, vi have med at gjøre. Vi skulle kun simpeltthen afgjøre, om Bevillingen, der gives, kan forsvares eller ikke, og det er ogsaa det Punkt, der her ligger for. Som Stillingen er, maatte man altsaa stille sig selv det Spørgsmaal og særlig jeg: Kan jeg gaa med til denne Bevilling til en Forfatter af den Retning? Ere de samme Forhold tilstede nu, eller er der Tvivl, om vedkommende Forfatter opfylder de Betingelser, som jeg og mine nærmeste Venner — det er os, der blive angrebne — stille for at kunne gaa med til en saadan Bevilling i det Hele? Vi fordre da de to Betingelser, som vi tro,

der maa stilles, nemlig, at det er den offentlige Mening, som uden Debat og uden Strid har udpeget Mændene som talentfulde og som dygtige og betydelige nok til at faae en Understøttelse, og dernæst som den anden Betingelse, at der ikke skal kunne paavises i hans Forfatterstab Noget, der enten er stødende mod den Respekt for det Rene og Hellige, som vi for vort Vedkommende mene er en Pligt at respektere, og som jeg for mit Vedkommende stiller over baade Videnskab og Æstetik. Disse Anker kunne ikke fremføres efter det, han sidst har skrevet. Ved den omtalte tidligere Seilighed laa der en Bog for af denne Forfatter, som det ærede Medlem ofte har draget ind i Debatten, nemlig Niels Ohne; jeg beklager, at denne Bog har givet Anledning til Strid, men jeg skal ikke udtale mig derom. Siden har den samme Forfatter udgivet en Cyklus af Noveller, hvoraf det Meste er skrevet før denne Tid, men de have ikke været udgivne før. (Afbrydelse af Brandes.) Ja, der kan maaske have staaet Noget i Tidsskrifter, men Sagerne have ikke været udgivne som særskilte Noveller, og det Sidste, der er skrevet efter den Tid . . . (Brandes: Det er 20 Sider.) Det er lige Meget, hvor mange Sider. Det ærede Medlem vil da ikke maale hverken den moraliske eller den æsthetiske Værdi efter det Antal Typer, han bruger, og den Pris, han giver for Trykningen. Naar vi skulle bedømme en Forfatters Virksomhed og Betydning, maa den bedømmes efter det aandelige Indhold og ikke efter det Pefunicere og Papiret. Altsaa, siger jeg, at efter den Tid har han skrevet en saadan Novelle, som jeg indrømmer, at jeg ikke blot finder æsthetisk tiltalende — det er en ganste ligegyldig Ting i denne Sammenhæng, fuldstændig ligegyldig — men som bevirker, at jeg ikke anser det mere fornødent at træde op, som jeg gjorde dengang, og kan forsvare at gaa med til Bevillingen, og det er af den Grund, jeg gjør det, og ikke af anden Grund, men kun for min egen Skyld og for dem, der læse Forfatteren, men ikke for Forfatteren. Om denne Forfatter føler sig tilfredsstillt ved et Tillidsvotum eller et Mistillidsvotum fra Rigsdagens Side, er mig ganste ligegyldigt. Jeg bryder mig ikke om Forfatterens Mening. Sagen er, om vor Afstemning er forsvarelig eller ikke, det tror jeg ikke, at de kunne bedømme, jeg tror, at det ærede Medlem tager feil deri. Til at kunne bedømme, om en Bevilling her er forsvarelig eller ikke, hører der Mere, end at man kan være en mer eller mindre kundskabsrig, dygtig, æsthetisk Recensent. Det ærede Medlem har udtalt sig med Over-